

บทนำ

ทำคลอด

เสียงร้องโอดโอยของหญิงสาวท้องแก่ดิ่งลงไปทั่วออร์ดสตูดิโอในยามวิกาล พยาบาลสาวสองคนกำลังเร่งมือเตรียมเช็ดคลอดกันอย่างชะมัดเข้มข้น เพื่อรอเวลาที่นายแพทย์จะเข้ามาทำคลอดให้หญิงสาวผู้ที่กำลังจะกลายเป็นแม่ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

เตียงถูกเข็นเข้ามารอในห้องคลอดแล้ว แสงไฟผ่าตัดสว่างจ้าจนแสบตา หนึ่งในนางพยาบาลเตรียมการ scrub(1) ท้องของคุณแม่ โดยพูดกับเธอเบาๆ ด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

“เดี๋ยวดิฉันจะทำความสะอาดหน้าท้องรอคุณหมอนะคะ คุณแม่หายใจลึกๆ อีกแป๊บเดียวค่ะ คุณหมอกำลังจะมา”

แม้จะบอกแบบนี้แต่หญิงสาวท้องแก่ก็ยังร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด นางพยาบาลสองคนนั้นไม่ได้รู้สึกตกใจหรือตื่นเต้น อาจเป็นเพราะเคยชินแล้วกับการทำคลอด วันๆ หนึ่งมีเคสให้ต้องทำแบบเดิมซ้ำๆ หลายต่อหลายรายจนพวกเธออดคิดไม่ได้ว่าตัวเองตายด้านกับเลือดและเสียงกรี๊ดร้องของผู้หญิงไปเสียแล้ว

ประตูห้องทำคลอดถูกเปิดออกอย่างช้าๆ หมอหนุ่มนักศึกษาแพทย์ปีที่ถูกปลูกขึ้นมากลางดึกเดินเข้ามาอย่างไม่ได้รีบร้อนนัก เขาคว่าเสื้อคลุมกันเปื้อนจากนางพยาบาลมาสวมพลงแนะนำตัวให้กับหญิงท้องทราบตามกฎ

“หมอมามาแล้วนะคะรับคุณแม่ หมอชื่อ นายแพทย์ อธิระ เป็นหมอบอกทำคลอดให้คุณแม่วันนี้ค่ะ” หมอหนุ่มบอกพลงรับแฟ้มส่งตัวคนไข้มาดูคร่าวๆ “คุณแม่ชื่อ ศศิธร เขียวขจีน้ำเงิน นะครับ”

หมอหนุ่มส่งแฟ้มคืนให้นางพยาบาลพลงเอ่ยถาม

“คุณแม่ fully(2) หรือยัง?”

“fully แล้วค่ะ”

“station (3) เท่าไหร่?” หมอหนุ่มเอ่ยถามอีกครั้งในขณะที่กำลังสวมถุงมืออย่างเตรียมพร้อมสำหรับทำคลอดให้ชีวิตที่จะลืมตาขึ้นมาดูโลกในค่าคืนที่กำลังคิดว่า จะหลับให้สบายยันเช้า

“seen(4) แล้วค่ะคุณหมอ”

“BP(5) เท่าไหร่?”

“120/70”ค่ะ

หมอหนุ่มก็มาดูที่ช่องคลอดของคนท้องแล้วเริ่มทำคลอดตามวิธีที่ได้ร่ำเรียนมา นี่ไม่ใช่ท้องแรกของเขา จึงไม่ได้เห็นสีหน้าความตื่นเต้นสักเท่าไร หากมองให้ชัดจะเห็นอาการตาเบลอจากการอดนอนเสียมากกว่า

“คุณแม่ช่วยหมอบ้างด้วยนะคะ ถ้าคุณแม่รู้สึกปวดท้องแข็งๆ เหมือนปวดจะถ่าย ให้ออกแรงเบ่งได้สามสี่ครั้งนะคะ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดนะคะ อย่างนั้นแหละครับ...ดีมาก คุณแม่ก็มาขจัดออกนะคะ แล้วออกแรงเบ่ง อึ...อึ อย่างนั้นแหละครับ เป่าลมออกทางปากยาวๆ นะครับ นึกถึงหน้าลูกเข้าไว้แล้วช่วยเบ่งอีกทีนะคะ อึ...อึอีกนิดครับ...”

เมื่อเห็นว่าใกล้คลอดออกมาแล้ว หมอหนุ่มจึงกรี๊ดเียบเพื่อให้ศีรษะของเด็กโผล่ออกมาได้ หลังจากนั้นเพียงแคผู้เป็นแม่เบ่งเบาๆ อีกครั้ง ศีรษะที่เต็มไปด้วยเส้นผมของเด็กทารกก็โผล่ออกมาดูโลก

“Suction Clear Airway(6)” แม้ไม่ได้ยินคำสั่งของหมอ นางพยาบาลก็รู้หน้าที่ของตัวเองดี เธอรีบนำเครื่องดูดเสมหะมาดูดเสมหะออกจากปากของเด็กทารก

“Care ตา(7) ด้วย”

“คะ” นางพยาบาลปฏิบัติตามคำสั่ง “เรียบริ้อยแล้วคะหมอ”

หมอมดมพริกน้ำรับก่อนจะดำเนินการในขั้นต่อไป ชายหนุ่มจัดการจับตัวของเด็กให้เข้าที่ ก่อนจะดึงเด็กออกมาจากในช่องคลอดของผู้เป็นแม่

เรื่องทุกอย่างน่าจะจบลง...แต่ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น!

อยู่ๆ เด็กน้อยตัวแดงก็เบิกตาโพล่งแล้วพุ่งพรวดออกมาอย่างแรง ก่อนจะกระโดดเกาะร่างของหมอมดมพลงหัวเราะเสียงกึกก้อง...มันเป็นเสียงหัวเราะอันโหยหวนชวนขวัญผวา

“ช่วยด้วย...ช่วยหมอด้วย!” ชายหนุ่มพยายามร้องขอความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง แต่ทว่านางพยาบาลทั้งสองคนกลับไม่คิดที่จะเข้ามาช่วยเหลือ ตรงกันข้าม...พวกเขากำลังยื่นมือมาช่วยแล้วหัวเราะว่าน่าขบขันอย่างสะใจ เช่นเดียวกับผู้เป็นแม่ที่เงยหน้าขึ้นมองหมอมดมมผู้ทำคลอดแล้วแสบะยิ้ม...รอยยิ้มที่ฉีกถึงมุมปาก!

ไม่!.....ไม่!

.....

“เฮ้ย...ไอ้หมออั้น!”

เสียงของใครคนหนึ่งเอ่ยทัก ‘หมออั้น’ นักศึกษาแพทย์ปีหกกลางดึก ชายหนุ่มสะดุ้งโหยงลุกขึ้นจากเตียง เหนือเตียงเปล่งเสียงดัง แสงไฟในห้องเปิดจ้าพร้อมการปรากฏตัวของ ‘หมอกอล์ฟ’ นักศึกษาแพทย์ร่วมห้อง ชายหนุ่มหน้าตาอิดโรยเพราะอดนอนมาหลายคืนจนหน้าตาแทบดูไม่ได้แล้วในเวลานี้

“โวยวายอะไรวะ ร้องแต่ไม่ๆ ถูกพยาบาลสาวรูมโทรมหรือยังงัย” หมอกอล์ฟยังมีอารมณ์ขื่นขื่นที่เปลือกตาหนักอึ้งจะปิดไม่ปิดແหล

“ทะเล่! ว่าแต่แกเออะ...ไอ้หมอกอล์ฟ เป็นไงบ้างวะ ไปขึ้น ward(8) ER(9) มา” หมออั้นลุกขึ้นจากเตียงมาถามเพื่อน เขาบิดตัวไปมาเพื่อคลายกล้ามเนื้อ ผันเมื่อสักครู่ยังทำเอาหลอนไม่หาย

“จะบ้าตาย มีคนใช้refer(11) ส่งมาจากเอกชนเพราะไม่มีคนเซ็นจ่าย สภาพนี่อย่าให้พูดถึง ไม่น่ารอดมาได้ ก็พวกกรตั้งอีกตามเคย คราวนี้เสียรถสิบล้อ เฮ้อ..ให้ทนายว่ารอดหรือร่วง?” อีกฝ่ายเอ่ยถาม

“รอด”

“ร่วง...” น้ำเสียงของหมอกอล์ฟแผ่วลงแทบจะทันที หมออั้นเข้าใจหัวอกของคนเป็นหมอดี แม้ในใจจะต่อว่าพวกนักชิ่งกวนเมืองทุกครั้งก็เห็นสภาพตอนมาโรงพยาบาล แต่ด้วยเนื้อในความเป็นแพทย์แล้วย่อมอยากช่วยให้ผู้บาดเจ็บรอดเป็นธรรมดา

“เอาน่า...แกก็ช่วยถึงที่สุดแล้ว รีบนอนเออะ สภาพแกตอนนี้เหมือนผีดิบเดินได้ชัดๆ”

“เออ...ว่าแต่พุงนี้แกต้องไปอยู่วอร์ดสูติฯ(12) แล้วนี่หว่า โคตรอิจฉาเลย สบายฉิบเป้ง”

“ไม่แน่หรอก ลางสังหรณ์มันบอกว่าถ้าหากฉันเข้าไปมันต้องมีเรื่องวุ่นวายให้ตามแก้แหงๆ คิดดูสิขนาดยังไม่ได้ไปขึ้นวอร์ดยังเก็บมาฝันเป็นตุเป็นตะ” คนเล่าเล่าไปโดยไม่รู้เลยว่าคนฟังได้ผล็อยหลับไปในชุดนายแพทย์เสียแล้ว หมออั้นหันไปมองเพื่อนแล้วส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะหันไปมองดูนาฬิกาตรงหัวเตียงบอกเวลาตีห้าสามสิบเจ็ดนาที

ตื่นเลยดีกว่า...เพราะวันนี้ต้องขึ้นวอร์ดแต่เช้า วันแรกถ้าไปสายคงถูกอาจารย์หมอด่าแหงๆ ว่าแล้วหมอั้นก็ลุกขึ้นเดินคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไป...

โดยไม่สังเกตเลยว่าบนเตียงที่เขานอนนั้นมีรอยยุบ...เหมือนมี ‘ใคร’ นอนอยู่ ทั้งๆ ที่เจ้าของเตียงลุกไปแล้ว!

- (1) scrub คือ การทำความสะอาดหน้าท้องก่อนผ่าตัดทำคลอด
- (2) fully คือ ลักษณะการขยายอย่างเต็มที่ของช่องคลอด
- (3) station หมายถึง ส่วนการนำเคลื่อนของศีรษะทารก เช่น -1 ยังอยู่สูง เป็นต้น
- (4) seen ในที่นี้หมายถึงส่วนนำศีรษะของเด็กโผล่ออกมาเตรียมคลอดแล้ว
- (5) BP ย่อมาจาก Blood Pressure หมายถึง ความดันโลหิต
- (6) suction Clear Airway คือ การเปิดทางเดินหายใจให้โล่งป้องกันการหยุดหายใจ
- (7) Care ตา หมายถึง การเช็ดตาทารกแรกเกิด
- (8) Ward คือ ตึกผู้ป่วย แผนกผู้ป่วย
- (9) ER ย่อมาจาก Emergency room หรือ ห้องฉุกเฉินนั่นเอง
- (10) Refer คือการส่งต่อผู้ป่วย
- (11) วอร์ดสูติฯ (หมอสูติฯ) ในที่นี้เป็นภาษาปาก ซึ่งย่อมาจากวอร์ดสูตินารีเวชและหมอสูตินารีเวช

ตามลำดับ

ตอนที่ 1

ขึ้น ward

มีคนเคยบอกว่า 'โรงพยาบาล' คือสถานที่แห่งความทุกข์

คนเจ็บ คนป่วย คนตาย ต่างชวนขวายเป็นจะมาโรงพยาบาลกันทั้งนั้น

แต่...มีอยู่แผนกเดียว ที่ทุกคนลงความเห็นว่าเป็นสถานที่แห่งความสุข

นั่นคือ...แผนกสูตินารีเวช

ที่ที่ซึ่งให้กำเนิดมนุษย์ขึ้นมาบนโลกท่ามกลางความยินดีของผู้พบเห็น

แต่ในความสวยงามนั้น...ยังมีมุมมืดซ่อนเร้น

มุมมืดที่น้อยคนนัก...จะได้พบ

และหนึ่งในน้อยคนนั้น...รวมถึงนายแพทย์อชิระด้วย

การขึ้นนอร์มัลสูตินารีเวชของ Extern(1) 'อชิระ' หรือ 'หมออัน' นั้น ถูกประเดิมด้วยการส่งให้ไปตรวจ Pap's smear(2) คนไข้สาวอายุราวยี่สิบห้าปี เมื่อนางพยาบาลเตรียมทุกอย่างเรียบร้อย หมออันก็เดินยิ้มเข้ามาในบริเวณห้องตรวจขนาดไม่ใหญ่มากนักและค่อนข้างมืดซิด เขายิ้มให้กับคนไข้สาวที่นอนบนเตียงในท่า lithotomy(3) โดยแยกขา ซึ่งมีstirrup(4) รองรับบริเวณข้อพับขาเป็นที่เรียบร้อยอยู่ก่อนแล้ว เมื่อสังเกตจากสีหน้าคนไข้ หมออันเองก็พอจะเดาออกว่าเธอคงอายุเสียเต็มประดาที่อยู่ๆ ต้องมานอนถ่างขาให้ผู้ชายที่เพิ่งพบกับครั้งแรกดู แต่สำหรับคนเป็นหมอแล้ว เรื่องแบบนี้ถือว่าเป็นเรื่องปกติเสียจนแทบจะใช้คำว่าคุ้นชินได้เลย หมออันนั่งประจำที่แล้วสวมถุงมือ...ก่อนจะแนะนำตัวให้คนไข้รู้จัก

"สวัสดีครับ ผมนายแพทย์อชิระ เป็นคนตรวจ Pap's smear ให้กับคุณ..." เขาเว้นระยะอ่านประวัติคนไข้ชนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ "คุณภักทรา นะครับ"

"คะ" เสียงคนไข้ตอบกลับมาอย่างเบาๆ หมออันแอบอมยิ้ม...สงสารเธอจนจับใจ

"ไม่ต้องกังวลนะครับ หมอจะเบามือ รับรองไม่เจ็บ แป๊บเดียวก็เสร็จครับ เดี่ยวหมอจะทำความสะอาดก่อน อาจารู้สึกเย็นๆ เล็กน้อยนะครับ ไม่ต้องตกใจ" หมออันหันไปทางโต๊ะเครื่องมือจัดการล้างทำความสะอาดบริเวณที่จะตรวจอย่างเบาๆ พลังของคนไข้ค่อยๆ เพื่อสอบถามประวัติประกอบการตรวจ เขารู้ดีว่าหญิงสาวตรงหน้าคงรู้สึกอึดอัด แต่นั่นก็เป็นหน้าที่ที่เขาต้องทำ

"คุณภักทรา ปัสสาวะเรียบร้อยแล้วนะครับ"

"เออ...คะ"

"การตรวจภายในเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างน้อยปีละครั้งในผู้หญิงที่อายุ 20 ปีขึ้นไปนะครับ ถ้าเกิดพบเจออะไรผิดปกติจะได้รักษาได้ทัน แต่คนไข้ส่วนใหญ่มักกลัวเจ็บ ซึ่งไอ้กลัวเจ็บนี่คงไม่เท่าไรหรอก แต่อายุหมอนี้...คือประเด็นหลักเลย ทำให้คนไข้ไม่มาตรวจหามะเร็งปากมดลูก จนมันเกิดลุกลามไปมากแล้ว คุณภักทรา รู้ไหมครับว่ามะเร็งปากมดลูกเนี่ย...เป็นมะเร็งอันดับหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงเสียชีวิตนะครับ" หมออันพูดไปเรื่อยเพื่อไม่ให้เงียบจนเกินไปในขณะที่ทำความสะอาด

ไม่มีเสียงตอบจากคนไข้...หมอหนุ่มรู้ทันทีว่าเธอคงกำลังดำเขาในใจ "ไอ้หมอบ้า...มาชวนคุยอยู่ได้รีบๆ ตรวจเถอะ จะได้รีบๆ ไปเสียที"

"หมอทำความสะอาดเรียบร้อยแล้วนะครับ เดี่ยวหมอจะสอดเครื่องมือเข้าไป อาจารู้สึกแปลกๆ นิดนึง แต่ไม่เจ็บครับ จากประวัติของคุณภักทรา...คุณภักทรายังไม่เคยแต่งงานและยังไม่มีบุตรใช่ไหมครับ อ้อ...

เคยมีเพศสัมพันธ์หรือยังครับ” แม้จะเป็นคำถามที่ดูเหมือนละลาบละล้วงเรื่องส่วนตัว แต่จำเป็นเหลือเกิน สำหรับการตรวจและการเลือกเครื่องมือในการสอดใส่เข้าไปภายใน

“ยังคงคะ...”

“ครับผม...เดี๋ยวหมอมจะสอดเครื่องมือแล้วนะครับ ใจเย็นๆ ไม่ต้องตกใจ แป็บเดียวครับ” หมออันหันไปเลือก Speculum(5) ที่มีหลายขนาดขึ้นมาตามประวัติคนไข้ ก่อนจะค่อยๆ สอดเข้าไปเพื่อขยายช่องคลอด และเมื่อเห็นแวนแรก...หมอหนุ่มก็รู้ทันทีว่าคนไข้โกหกเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากสภาพบ่งบอกว่าเธอไม่ได้บริสุทธิ์แล้ว แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหรอก เพราะคนไข้ส่วนใหญ่มักจะอายที่ต้องพูดถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อยู่แล้ว และนี่ไม่ใช่รายแรกที่พยายามปกปิดหมอ หมออันจึงไม่ได้ต่อว่าคนไข้ แต่กลับรีบใช้ไม้ขูดเยื่อมดลูกออกมา เพื่อนำส่งตรวจหาเชื้อมะเร็งในลำดับต่อไป

“เรียบร้อยแล้วครับคุณภรรยา เดี่ยวคุณภรรยาติดต่อทางพยาบาลหน้าห้องเพื่อรอรับวันนัดผลนะครับ” พุดจบหมออันก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้อง...ปล่อยให้ที่เหลือเป็นหน้าที่ของพยาบาลต่อไป

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจต่างๆ หมออันก็มานั่งเซ็งที่เคาน์เตอร์แผนกสูตินารีเวชเพื่อรอเวลาออกเวร จริงอย่างที่หมอกอล์ฟว่า...แผนกนี้ช่างสบายเสียจริง สบายเสียจนเกิดอาการเบื่อขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ก็อย่างว่าแหละ...นักศึกษาแพทย์ Extern ปี 6 กำลังไฟแรง ย่อมอยากศึกษางานอย่างจริงจังและหนักหน่วงให้สมกับไฟที่มีอยู่ในตัว แต่ก็พุดให้ดูดีไปอย่างนั้นแหละ เพราะถ้าอยากเหนื่อยจนไม่มีเวลากินเวลานอน ป่านนี้เขาคงไปขึ้นวอร์ด ER แล้ว

เสียงของนางพยาบาลสาวสองคนกำลังคุยกันอย่างออกรสออกชาติเกี่ยวกับละครหลังข่าวเมื่อคืน หมออันแอบอมยิ้ม เขาชอบแอบฟังนางพยาบาลคุยกัน มันดูเหมือนไม่มีสาระแต่ก็รู้สึกสนุกดีอย่างบอกไม่ถูก แม้บางครั้งหมอผู้ชายอย่างเขาจะดูไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่เหล่านางพยาบาลเป็นหรือกระทำ แต่เขาก็ต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับพวกเธอให้ได้ เพราะถ้านับกันจริงๆ แล้ว บุคลากรในโรงพยาบาลส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิง การผูกมิตรไว้จึงน่าจะเป็นเรื่องที่ดี ไม่เสียหายอะไร

“คุณพยาบาลเอ้ คุณพยาบาลเป็ย แอบเฝ้าที่คนไข้หรือเปล่า ?” หมออันแก้ง่ายแฉวในขณะที่มือกำลังเล่นเกม Restaurant City(6) ใน Face book ไปด้วยเพื่อฆ่าเวลา

“ว้าย...หมออัน ทำไมพุดแบบนี้ล่ะคะ ดิฉันไม่ใช่คนแบบนี้สักหน่อย ถ้าเป็นยายเป็ยก็ว่าไปอย่างชอบแอบเหล่สามีคนไข้ประจำ” อีกฝ่ายรีบปฏิเสธทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น

“ไม่จริงนะคะหมออัน อย่าไปเชื่อยายเอ้ หมออันเพิ่งมาขึ้นวอร์ดใหม่ๆ เดียวก็ตกใจกันพอดี คิดว่าวอร์ดเรามีแต่พยาบาลโรคจิต”

“แหม...หมอก็ล้อเล่นน่า อิม...นี่ก็ใกล้ออกเวรแล้ว หมอยังไม่เจออาจารย์หมอกวีเลย วันนี้อาจารย์ไม่เข้ามาหรือครับ”

“อ้อ...เห็นวันนี้อาจารย์หมอกวีมีประชุมใหญ่ นะคะหมออัน นี่ไม่มีใครบอกหมออันเลยหรือคะว่าคืนนี้ หมออันต้องสแตนด์แทนอาจารย์หมอกวี เพื่อมีคนไข้ ER คลอดฉุกเฉิน”

คำตอบของนางพยาบาลสาวทำเอาหมอหนุ่มหน้าซีด เขานึกว่าคืนนี้จะได้กลับไปนอนเต็มอิม ที่ไหนได้คงต้องหลับๆ ตื่นๆ คอยระวังว่ามีมือถือจะดงเมื่อไหร่ จะมีคนไข้คลอดกลางดึกหรือไม่ ถ้าเป็นอย่างนั้นเขามา

แอบจับในท้องพักแพทย์บนวอร์ดดีกว่า เผื่อมีอะไรฉุกเฉินจะได้ไม่ต้องรีบตาลีตาเหลือกวิ่งมาจากหอพักให้เสียพลังงานเปล่าๆ

“อย่างนั้นหรือ งั้นเดี๋ยวหมอลงไปอาบน้ำอาบทำแล้วมาอาศัยงีบเอาที่ห้องดีกว่า แล้วคืนนี้ไม่มีใครขึ้นเวรที่วอร์ดบ้างล่ะ” หมอหนุ่มเอ่ยถามอีกครั้ง พยาบาลเอ๋อหันไปเปิดแฟ้มที่ระบุชื่อพยาบาลเวรก่อนจะหันมาตอบ หมอหนุ่มด้วยน้ำเสียงหวาน...เฉพาะหมอที่หล่อๆ เท่านั้น!

“คืนนี้มีพยาบาลก็อภัยกับพยาบาลน้ำคะ หมออันคงยังไม่เคยเห็นหน้า สองคนขึ้นมาขึ้นเวรด้วยกันประจำตอนกะดึก เดี่ยวคืนนี้หมออันก็ทำความรู้จักกับพวกเธอสองคนไว้ละคะ จะได้มีเพื่อนคุยตอนดึก เพราะถ้าหมออันนั่งเหงาๆ ไม่คุยกับใคร ระวังจะมีแขกไม่ได้รับเชิญมาคุยเป็นเพื่อนนะคะ”

“แขกไม่ได้รับเชิญ?”

“ก็ผีไงคะ...อย่างนี้กะนะคะวาวอร์ดสตูดิโอ จะสงบสุข ถึงแม้จะมีคนเกิดมากกว่าคนตาย แต่ก็เชื่อว่าคนตายจะไม่มี แท้งตายบ้างล่ะ ตกเลือดบ้างล่ะ DFUI(7) ก็มี อย่างเมื่อสองสามวันก่อนมีคุณแม่คลอดลูกแล้วตกเลือดตาย น่ากลัวมากกก” พยาบาลเอ๋อลากเสียงยาวพลางทำตาเหลือกขึ้นเพื่อหลอกหมอใหม่ พยาบาลเปียตีเข้าที่ไหล่เพื่อสาวเบาๆ แล้วหัวเราะว่าน

“บ้าน่า...ไปหลอกหมออันทำไม อย่าไปเชื่อคะหมออัน ยายเอ๋ก็ชอบหลอกหมอใหม่แบบนี้แหละคะ วอร์ดเราสงบเงียบ ไม่เหมือนตึกศัลยกรรมหรือกคะ ตึกนั้นนะ...เฮีย่น่าดู”

หมออันได้แต่ยิ้มแห้งๆ รับ ไม่รู้หรือกว่าที่พยาบาลเอ๋พูดนั้นคือเรื่องจริงหรือแค่อยากจ้อเขาเล่น แต่หมออันรู้้อย่างเดียวว่าในโรงพยาบาลทุกที่มีดวงวิญญาณที่ยังเร่รอน บางคนตายไปแล้วยังไม่รู้ตัว บางคนตายแล้วไม่มีที่ไป หรือบางคนยังอยากวนเวียนอยู่ที่นี้เพื่อรอคนรัก...

คิดได้อย่างนั้นหมอหนุ่มก็ขมลุกชู รับผิดชอบต่อเป้าของตัวเองเดินลงจากวอร์ดสตูดิโอวีเวทกลับไปที่หอพักทันที...

เสียงนาฬิกาปลุกตรงหัวเตียงดังขึ้นเมื่อเวลาสองทุ่มตรง หมออันรีบลุกขึ้นอาบน้ำอาบทำ ก่อนจะไปขึ้นเวรบนวอร์ดสตูดิโอวีเวทตลอดคืนนี้ เมื่อชายหนุ่มแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว...เขาก็ไม่ลืมที่จะหยิบเอาหนังสือการ์ตูนเล่มใหม่ติดตัวไปด้วย อย่างน้อยมันคงทำให้ค่ำคืนอันยาวนานนี้ไม่น่าเบื่อจนเกินไปนัก

ทางเดินระหว่างหอพักนักศึกษาแพทย์กับตัวโรงพยาบาลนั้นห่างกันประมาณห้าร้อยเมตรเห็นจะได้ แม้ตอนนี้จะเพิ่งสองทุ่มเศษๆ เท่านั้นแต่บริเวณโรงพยาบาลกลับเงียบสงัด เป็นความเงียบที่นักศึกษาแพทย์ปีหกอย่างเขาค่อนข้างคุ้นชินและคิดว่าไม่น่ากลัว...จนกระทั่งวันนี้

ทุกครั้งที่หมออันลงน้ำหนักฝีเท้าที่สวมรองเท้าหนังลงบนพื้นซีเมนต์เล็กๆ ที่ทอดตัวไปตามซอกตึกนั้น เสียงมันสะท้อนก้องกลับมาจากผนังตีกรอบตัวจนฟังคล้ายกับว่าเขาไม่ได้เดินอยู่แต่เพียงลำพังในค่ำคืนที่แสนจะเงียบสงัด ถ้าเป็นคนคิดมาก...เสียงมันฟังคล้ายกับมีคนเดินตามหลังเขามาซ้ำกว่าตัวเขาหนึ่งก้าว ถ้าเป็นคนคิदन้อย...มันก็คือเสียงก้องที่สะท้อนไปมาเท่านั้นเอง

โชคดีที่หมออันเป็นคนคิदन้อย...

ลมแรงพัดเอายอดไม้ที่ปลุกอย่างเป็นระเบียบริมทางเดินเอนไปในทิศทางเดียวกัน หมออันรู้สึกเย็บวาบที่ท้ายทอยอย่างไม่มีสาเหตุ บ่อยครั้งที่หมอหนุ่มต้องหยุดเดินแล้วฟังเสียงสะท้อนจากการเดินของตัวเองให้มั่นใจว่ามันคือเสียงสะท้อนจริงๆ ไม่ใช่เสียงของฝีเท้า 'ใครคนอื่น'

น่าแปลกเสียจริง...เขาไม่เคยมีความรู้สึกกลัวแบบนี้มาก่อน ทั้งๆ ที่เดินในโรงพยาบาลแห่งนี้มาตลอดหกปีจนแทบจะหลับตาเดินได้ ทำไมอยู่ๆ จึงเพิ่งมาเกิดอารมณ์แบบนี้ตอนปีหก...ปีที่กำลังจะกลายเป็นนายแพทย์อย่างเต็มตัวในอีกไม่นาน

แสงไฟจากห้องพักคนไข้ยังเปิดอยู่บ้าง ตามทางเดินที่หมออันเดินมานั้นก็ไม่ได้มืดเสียจนมองอะไรไม่เห็นเพราะมีแสงไฟจากเสาไฟฟ้าตั้งอยู่เป็นระยะๆ แม้จะเป็นอย่างนั้น...แต่ความรู้สึกแปลกๆ ที่ว่าก็ยังไม่เจือจางหายไป หมออันรีบก้าวทำให้เร็วขึ้นเพื่อตรงไปยังตึกสูตินารีเวชที่อยู่ไกลออกไป ให้ตายสิ...ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เอาเสียเลย

เพียงจิตใจเดียว...ตึกสูตินารีเวชก็ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าของหมออัน ชายหนุ่มอ่อนลมหายใจออกทางปากเบาๆ เหงื่อซึมเล็กน้อยจากการเดินอย่างรวดเร็ว หมออันเดินเข้าไปภายในตึกก่อนจะไปหยุดตรงหน้าลิฟต์ รอบข้างเงียบสนิทผิดกับเวลากลางวันราวกับอยู่คนละโลก ชายหนุ่มเอื้อมมือไปกดลิฟต์ เสียงมันดังโครกครากเลื่อนลงมาที่ชั้นหนึ่งก่อนจะส่งเสียงดัง 'กริ่ง' แล้วเปิดออก เขาก้าวเท้าเข้าไปยืนข้างในแล้วกดชั้นสี่ที่มีห้องพักแพทย์อยู่บนชั้นนั้น เมื่อลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้น หมอหนุ่มจึงหันไปมองกระจกรอบข้างเพื่อสำรวจสภาพของตัวเอง ผมเผ้าของเขายุ่งเหยิงจากแรงลมที่พัดตอนที่เดินมาจากหอพักนักศึกษาแพทย์ ชายหนุ่มใช้มือสางมันให้เข้าที่ กลัวว่าถ้าถึงชั้นสี่แล้วมีคนไข้หรือพยาบาลมาเห็นจะช็อคตายไปเสียก่อนเพราะนี่กว่าหมอจะเป็นผีกริ่ง...

ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อถึงชั้นสี่ ชายหนุ่มก้าวเท้าออกไปพลางหันซ้ายแลขวามองรอบข้าง มันเงียบ...เงียบเสียจนได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเอง แสงไฟที่เปิดอยู่เป็นระยะๆ ไม่ได้ทำให้บรรยากาศน่ากลัวลดน้อยลงเลยแม้แต่น้อย บริเวณเคาน์เตอร์นั้นปิดไฟมืด ไม่มีแม้แต่เงาของนางพยาบาลเวรเลยสักคนเดียว แย่จริง...หายไปไหนกันหมด ถ้ามีคนไข้คลอดฉุกเฉินจะทำยังไง ถ้าเจอคงต้องต่อว่าเสียหน่อยแล้ว

หมออันเดินผ่านหน้าเคาน์เตอร์ของชั้นสี่ เสียงกุกกักดังขึ้นเบาๆ หากชัดเจนในความเงียบ ชายหนุ่มหยุดกึกแล้วหันไปมองยังที่มาของเสียง เหตุที่แตกพลั๊กอยู่แล้วยิ่งไหลออกมามากขึ้นกว่าเก่า ในความมืดมีบางสิ่งหลบอยู่ เขาสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อเรียกความกล้าให้กับตัวเอง ก่อนจะค่อยๆ เดินตรงไปยังเคาน์เตอร์ที่ปิดไฟมืด ในมือกำหนังสือการดูแลครรภ์ไว้แน่นราวกับว่ามันเป็นอาวุธชั้นดีที่พร้อมจะใช้ในการต่อสู้กับสิ่งที่ยังมองไม่เห็นหลังเคาน์เตอร์เวิร์ดสูตินารีเวช

อีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้นหมออันก็จะเดินไปถึงยังที่มาของเสียงกุกกักนั้นแล้ว แต่แล้วอยู่ๆ ก็มีร่างของใครคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาอย่างไม่มีการขลุ่ย หมออันสะดุ้งโหยง กระโดดถอยหลังแล้วร้องโวยวายจนเสียงเรียกของคนที่อยู่หลังเคาน์เตอร์เอ่ยเรียก คนเป็นหมอจึงได้สติขึ้นมา

“คุณหมอคะ...ดิฉันเองคะ...พยาบาลเวร” หญิงสาวรีบแนะนำตัว หมออันหยุดนิ่งแล้วค่อยๆ เปิดเปลือกตาออก เห็นนางพยาบาลสาวหน้าตาจืดๆ ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เขาถอนหายใจเฮือกอย่างโล่งอก

“ตกใจหมดคุณพยาบาล ไปทำอะไรอยู่มีดๆ ตรงนั้นครับ”

“อ้อ...ดิฉันกำลังหาหลอดไฟในลิ้นชักนะคะ พอดีไฟตรงเคาน์เตอร์มันเสีย ขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้ตกใจ ดิฉันพยาบาลก้อยค่ะ นี่เป็นคุณหมอ Extern อธิระ ไช้ไหมคะ” เธอเอ่ยถามหมอหนุ่ม เขาพยักหน้ารับ

“ใช่ครับพยาบาลก้อย เรียกหมอว่าหมออันก็ได้ครับ”

“คะ...หมออัน” เธอยิ้มอย่างเป็นมิตรให้กับหมอหนุ่ม

“แล้วเจอหลอดไฟไหมครับ”

“เจอค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมช่วยเปลี่ยนให้ นะครับ” หมออ้วนแสดงความมีน้ำใจให้กับผู้ร่วมงาน เธอพยักหน้ารับแล้วส่งกล่องหลอดไฟให้กับชายหนุ่มตรงหน้า หมออ้วนเงยหน้ามองหลอดไฟอย่างลึกลับใจ เกิดมาเคยเปลี่ยนหลอดไฟกับเค้ซะที่ไหน ให้เข้าห้องผ่าคลอดยังคงฉงนคิดว่าแต่ก็นั่นแหละ...คงไม่มีอะไรยากเกินไปกว่าความสามารถของมนุษย์หรอก...เขาคิดว่าอย่างนั้นนะ

ชายหนุ่มถอดรองเท้าหน้าออกแล้วจัดการปีนขึ้นไปบนเคาน์เตอร์ จัดการถอดหลอดไฟอันเก่าออกแล้วจัดการนำหลอดไฟอันใหม่ใส่ลงไป หมุนให้เข้าที่แล้วหันมาทางนางพยาบาลก้อยที่ยืนลุ้นอยู่ข้างๆ

“ลองเปิดสวิตช์ดูสิครับว่าติดหรือเปล่า”

“ค่ะหมออ้วน” เธอรับคำแล้วเอื้อมมือไปกดสวิตช์ตรงเคาน์เตอร์ แสงไฟกะพริบถี่ๆ อยู่สองสามครั้งก่อนจะติดขึ้นจนสว่างจ้าแทงเข้าตาของหมออ้วน ถ้าเขาไม่ได้ตาบอด...หมอหนุ่มรู้สึกเหมือนเห็นเงาสีดำของอะไรบางอย่างวิ่งผ่านหน้าเคาน์เตอร์ไปอย่างรวดเร็ว...เร็วเสียจนมองไม่ทันว่ามันคืออะไร

“เฮ้ะ...”

“อะไรหรือคะหมออ้วน”

“หมอเหมือนเห็นอะไรดำๆ วิ่งผ่านหน้าเคาน์เตอร์ไป คุณพยาบาลก้อยเห็นไหมครับ ?” หมอหนุ่มเอ่ยถาม อีกฝ่ายขมวดคิ้วแล้วส่ายหน้า

“ไม่มีอะไรนี่คะ คุณหมออ้วนตาฝาดหรือเปล่า ?”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อีก” หมออ้วนบอกก่อนจะค่อยๆ กระโดดลงจากเคาน์เตอร์ จัดการจับชุดให้เรียบร้อย ก่อนจะขอตัวเข้าไปพักในห้องพักแพทย์ที่อยู่ใกล้ๆ กัน

“เดี๋ยวหมอเข้าไปพักในห้องนะ มีเคสอะไรด่วนก็ไปตามได้เลย”

“ค่ะหมออ้วน” เธอพยักหน้ารับให้กับหมอหนุ่มก่อนจะก้มหน้าก้มตาจัดการเอกสารบนเคาน์เตอร์ต่อไป ในขณะที่หมออ้วนกำลังครุ่นคิดว่าเงาสีดำที่เขาเห็นนั้นเป็นเพราะตาฝาดแน่หรือ ?

ขอให้มันเป็นแค่ตาฝาดจริงๆ เถอะ!

ภายในห้องพักแพทย์ตึกสูตินารีเวชนั้นมีขนาดไม่ใหญ่นัก ภายในห้องถูกทาสีใหม่เพื่อให้ห้องดูสว่างขึ้น แต่ดูจากฝีมือการทาสีแล้วหมออ้วนเดาว่าทางโรงพยาบาลคงไปเกณฑ์พวกนรุษพยาบาลมาทาทำกันเองเป็นแน่ เพราะยังมีร่องรอยของผนังสีเก่าโผล่มาให้เห็นอยู่ตรงซอกมุมหรือหลืบที่แปรงทาสียากจะเข้าถึง เสียงแอร์ดังหึ่งๆ เพราะความเก่าแต่ยังให้ความเย็นได้อย่างดีเยี่ยม กลางห้องมีโต๊ะทำงานตัวขนาดพอดีที่ตั้งไว้ ไม่ระบุถึงความเป็นเจ้าของของผู้ใด คาดว่าคงเป็นโต๊ะสำหรับนักศึกษาแพทย์ Extern อย่างเขาเวลามาเข้าเวร ทางด้านขวามือเป็นหน้าต่างสีขาวยาวที่มองไม่เห็นอะไรเนื่องจากแสงสะท้อนจากภายในห้อง ทางด้านขวาเป็นตู้หนังสือวางๆ แต่จะเรียกว่าวางก็ไม่ถูกนัก เพราะมันมีนิตยสารทางการแพทย์ของเมื่อสี่ห้าปีที่แล้ววางอยู่สองสามเล่มพร้อมกับวารสารแจกฟรีของทางโรงพยาบาล ที่ดูจากสภาพแล้วคนไข้ที่มาตรวจคงเปิดอ่านกันมาจนนับครั้งไม่ถ้วน

หมออ้วนนั่งมองนั่นมองนี่ หนังสือการ์ตูนที่หอบมาจากหอพักยังวางอยู่บนโต๊ะในสภาพม้วนงอจากการที่ถูกเขากำมันแน่นตอนได้ยินเสียงกุกกักจากหลังเคาน์เตอร์ ชายหนุ่มเอนตัวกับเก้าอี้บุนวมที่มีร่องรอยการตัดปะซ่อมแซมจากหนังสือตัวگردปี และเพียงอดีตเดียวชายหนุ่มก็ผล็อยหลับไปราวกับต้องมนต์...

ชายหนุ่มรู้สึกปวดท้องอย่างประหลาด...มันปวดตึ๊งๆ แข็งๆ คล้ายจะระเบิดออกมาเสียให้ได้

“โอ๊ย...” เขาร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด แต่ในความเจ็บปวดนั้นทำเอาหมออันต้องสะดุ้งเมื่อเสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอของเขานั้นคือเสียงของผู้หญิง ไม่ใช่เสียงที่เขาเคยใช้มาตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา ยิ่งได้ก้มมองที่หน้าท้องของตัวเองที่ใหญ่โตเหมือนคนตั้งท้องเขาก็ยิ่งตื่นตระหนก มือไม้ของเขาเรียวงามและนุ่มนิ่มไร้ซึ่งความหยาบกร้าน ที่ท้องของเขาเดินตุบๆ คล้ายมีอะไรกบิอบอยู่ในนั้น มันดิ้นแรงขึ้น...แรงขึ้น...และแรงขึ้น

หมออันรู้สึกเหมือนที่หว่างขามีน้ำเหนอะหนะไหลออกมาเป็นระยะ เขาตัดสินใจเปิดชุดคลุมท้องที่สวมอยู่ออก เพื่อที่จะได้พบว่าหน้าขาของตัวเองเต็มไปด้วยเลือด...เลือดสดๆ ที่ค่อยๆ ไหลเจ็กลงไปทั่วทั้งพื้น ความเจ็บปวดทวีความรุนแรงมากขึ้น...มากจนชายหนุ่มกัดฟันแน่นก่อนจะเปล่งเสียงร้องออกมาอีกครั้ง

“โอ๊ยยยยยยยยย...”

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็สะดุ้งโหยงจนสุดตัว เหงื่อบนหน้าผากแตกพลั๊กไปด้วยความตื่นเต้น รอบข้างยังคงเงียบ ได้ยินเพียงเสียงแอร์ดังหึ่งๆ อย่างเช่นเคย หมออันถอนหายใจยาวๆ อย่างโล่งอก บ้าจริง...ขึ้นนอร์ดสูติฯ ก็ฝันว่าเป็นคนท้อง นี่ถ้าขึ้นนอร์ดศัลยกรรมไม่ต้องฝันว่าตัวเองไปผ่าตัดไส้ตั้งหรือเนี่ย

แล้วก็มีเงาของบางสิ่งวิ่งผ่านหน้าของชายหนุ่มไป...

หมออันแทบหยุดหายใจ เขาไม่ได้ตาผัด มีเงาแล็บวิ่งผ่านตรงหน้าเขาไปจริงๆ ทันใดนั้น...เสียงเคาะกระจกสีชาที่ดังขึ้นเบาๆ จนคนที่อยู่ในห้องต้องหันไปมอง เสียงเคาะนั้นค่อยๆ แรงขึ้น...แรงขึ้น จนกระจกทั้งบานสั่นไหวราวกับกำลังจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เสียให้ได้ ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ทำงานแล้วเดินตรงไปที่หน้าต่างบานนั้นด้วยอาการใจดีสู้เสือ มือค่อยๆ ปลดล็อกหน้าต่างกระจกบานเลื่อนสีชาออกอย่างช้าๆ แล้วค่อยๆ เลื่อนมันออกไปเพื่อดูว่าเสียงอะไรที่มากระทบกับกระจกจนดังคล้ายกับมีคนเคาะอยู่ภายนอก

จริงอย่างที่ว่า...มันเป็นกิ่งไม้ที่ครูดกับบานกระจกจนดังคล้ายกับเสียงคนเคาะ

“โอ๊ย...นี่กว่าอะไร” ชายหนุ่มอดที่จะสบลกับตัวเองไม่ได้ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนบานกระจกปิด

ตามเดิม แต่แล้วภาพเงาสะท้อนจากภายในห้องก็ทำเอาหมออันถึงกับผงะ เพราะเขาเห็นผู้หญิงสวมชุดคลุมท้องผยวาวปิดหน้าปิดตาขึ้นอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง หมออันไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงเสียด้วยซ้ำในเวลานี้ ทำยังไงดี...เขาจะทำยังไงดี

เสียงกรีดร้องอันโหยหวนดังขึ้นสลับกับเสียงหัวเราะของหญิงสาวนิรนาม หมออันหลับตาสวดมนต์ทุกบทเท่าที่จะนึกได้ แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออก หัวสมองส่งเสียงร้องแต่คำว่ากลัว...กลัว...และกลัว...จนไม่สามารถคิดอย่างอื่นได้แล้วเวลานี้

ร่างของผีสาวตนนั่นค่อยๆ เดินเข้ามาหาหมออันที่ยืนหันหลัง แต่จะเรียกว่าเดินก็คงไม่ถูกนัก น่าจะเรียกว่า ‘เคลื่อนที่’ เสียมากกว่า เธอเข้ามาใกล้...ใกล้จนมายืนคู่กับหมอหนุ่มที่ร่างกายแข็งที่อราวกับเป็นก้อนหินที่ไร้ชีวิต

“คุณต้องการอะไร...” หมออันเอ่ยถามในใจ แม้ไม่รู้หรือกว่าวิญญาณผีตนนั่นจะได้ยินหรือไม่ก็ตาม

“ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย!” น้ำเสียงที่เย็นยะเยือกร้องขอความเป็นธรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่าดังขึ้น ก่อนที่เธอจะค่อยๆ เลื่อนร่างหายไปในาอากาศราวกับเป็นเพียงฝุ่นผงที่ไม่สามารถจับต้องได้

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ หมออันสะดุ้งตื่นจากภวังค์

สมองกำลังเบลออย่างหนัก เขาสะบัดศีรษะไปมาเพื่อเรียกสติกลับคืน กำลังถกเถียงกับตัวเองว่าเรื่องทั้งหมดมันเป็นฝันซ้อนฝัน หรือฝันแล้วจริง...จริงแล้วฝัน เมื่อสักครู่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ?

“หมออชิระคะ ดิฉันพยาบาลเวรน้ำคะ เอากาแฟมาให้คุณหมอมอ ขอเข้าไปได้ไหมคะ” เสียงหญิงสาวจากภายนอกตะโกนผ่านประตูกระจกสีขาเข้ามา

“เชิญครับเชิญ” หมออชิระตะโกนกลับออกไป แล้วนางพยาบาลสาวก็ใช้ไหล่ดันประตูกระจกเปิดออก เพราะมือถือถาดใส่แก้วกาแฟและจานใส่แยมโรลสี่สวยของร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมงในโรงพยาบาลเข้ามา หมอหนุ่มรีบรับถาดในมือของนางพยาบาลสาวอย่างรวดเร็วด้วยความเกรงใจ

“พอดีดิฉันรู้มาจากยายก็เลยมาเข้าเวรแล้ว เลยถือโอกาสเอากาแฟมาเสิร์ฟให้พร้อมกับแนะนำตัวคะ”

“ไม่น่าลำบากเลยครับคุณพยาบาลน้ำ”

“ไม่ลำบากหรอกคะ เวรของเราเป็นกันเองอย่างนี้กับทุกคน อาจารย์หมอกวีสั่งไว้ด้วยนะคะ” เธอยิ้มหวาน หมออชิระพยักหน้ารับ ไม่เคยรู้สึกของตัวเองมีความสำคัญเท่านี้มาก่อน

“ถ้าอย่างนั้นหมอก็ขอขอบคุณมากนะคะ อ้อ...เรียกหมอว่าหมออชิระก็พอ ไม่ต้องเรียกคะเต็มยศขนาดนั้นก็ได้อะ มีอะไรให้หมอช่วยกับบอกได้นะครับ”

“คะ...หมออชิระ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวดิฉันออกไปดูแลคนไข้ก่อนนะคะ ถ้าคุณหมอมืออะไรกดโทรเรียกได้ตลอดเวลาจะคะ” เธอบอกก่อนจะก้มตัวเล็กๆ แล้วเดินออกจากห้องไป

หมออชิระเอนตัวพิงผนังเก้าอี้พร้อมทั้งถอนหายใจยาวๆ ก่อนจะยกแก้วกาแฟขึ้นจิบเพื่อดับกระหาย แล้วชายหนุ่มก็แทบจะสลักพรวดออกมาเพราะว่ากาแฟนั้นรสชาติขมปี๋จนต้องทำหน้าเบ้ นางพยาบาลน้ำคังซง กาแฟมาให้เขาอย่างเดียว แล้วแยกน้ำตาลกับครีมไว้ให้เขาเติมเองเพราะยังไม่รู้ว่าชายหนุ่มดื่มกาแฟรสไหน หมออชิระรับคว่ำแยมโรลอันพอดีคำเข้าปากเพื่อดับความขม แล้วจัดการปรงรสกาแฟตามชอบพลางแอบเหลือบมองไปที่มุมห้องที่ว่างเปล่า...

ขอให้มันว่างเปล่าจริงๆ เถอะ...อย่าได้มีอะไรแบบในฝันเลย

(1) Extern หมายถึง นิสิต(นักศึกษา) แพทย์เวชปฏิบัติ อันเป็นการศึกษาในปีสุดท้าย(ปีที่หก) ของหลักสูตรการเรียนการสอนของแพทย์ในประเทศไทย

(2) Pap's smear คือ การตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก

(3) Lithotomy คือ ท่านอนหงายโดยถ่างขาออก

(4) Stirrup หมายถึง ที่รองรับขาบริเวณข้อพับทั้งสองข้างหรือขาหยั่งนั่นเอง

(5) Speculum คือ เครื่องมือที่แพทย์ใช้ในการเปิดขยายช่องคลอดในการตรวจภายใน มีหลายขนาดเพื่อเลือกให้เหมาะสำหรับแต่ละบุคคล

(6) Restaurant City เกมส์สร้างและบริหารร้านอาหาร ที่มีอยู่ใน face book เป็นที่นิยมมาก

(7) DFIU คือ ภาวะ Death Fetus In Utero หรือเด็กตายในครรภ์